

Verslag missie Bangladesh BVDO 2013

Dhaka, Greenhouse Baridhara Guesthouse 21-03-2013 16.30

Net fried rice aan de overkant van de grote weg hier vlakbij. Merkwaaardig rustig. Anders vol bussen, aan alle kanten tekenen van gebotst zijn, en motorriksja's, betraliede zijkant om er niet uitgeslingerd te worden maar ook goed tegen gegooiden stenen. Nu bijna stil op de weg, geen verkeer, geen getoeter. De aangekondigde hartals (staking/demonstratie/oproer) gecancelled ivm overlijden van de president, een oude man al, in de 80, maar geliefd bij het (hele?) volk. Er moet dus gerouwd worden ipv hartallen. Dat komt voor ons weer goed uit: de helft van de groep kwam vanmorgen aan en had zich voorbereid op een lange dag op de airport: schoonmakers staken, douane staakt, bagage staakt, aankomers hopen zich op.... zou geen lekker begin zijn geweest.

Een deel van de groep is gisteren al aangekomen, vliegtuig vol mannen, gastarbeiders in de golfstaten - wachtend op de bagage toren ik boven ze uit - veel, veel bagage: grote plastic zakken handbagage, grote pakketten op de band: kleren, dekens, alles gekocht voor de familie thuis.

Dhaka 22-03-2013 18.30

Rustige dag in Dhaka, het is vrijdag, rustdag. Een eindje gehobbeld met een fietsriksja. De weg ivm riolering afgesloten, dus zigzaggend door steegjes. Chique geluncht bij Gulshan Circle 2.

Aan het eind van de middag, buiten, nog steeds erg warm (thuis vriest het), de eerste bijeenkomst om ieders doelen, verwachtingen, angsten, stressuitingen etc te bespreken. Maar als ik het zo inschat is er niet veel ingewikkelds voor nodig om het groepsmatig allemaal goed te doorstaan: prettige mensen, gezellig ook. 'sAvonds heerlijk met zijn allen bij de Thai om de hoek gegeten: niet zomaar een Thai: chique en heerlijk.

Barisal 23-03-2013 21.00

De eerste spinnen gevangen. Vuurvliegjes, sterrennacht, halve maan, krekels. Aan een meertje, soms iemand aan het wassen aan de overkant, vissers. Gekeuvel in het Bangla van de mensen die hier in het compoundje wonen: Cecilia, de directrice van BVDO en haar familie en medewerkers, klanken die me aan India doen denken: zangerig.

Vanmorgen ontaard vroeg op om om 7 uur uit Dhaka te vertrekken voor een lange rit. 2 minibusjes. Tamelijk hectisch: steeds bussen passeren als het niet kan en dan weer terug erachter, tegenliggers die datzelfde doen al toeterend. Daartussen wurmen zich nog wandelaars, fiets- en motorriksja's, karren. En overall bommen dreigend langs de weg. Gelukkig ook meer dan een uur op een grote ferry, een zijlader, bussen en vrachtwagens in de lengte gemanoeuvereerd voor en achter, en middenin plaats voor paar busjes en een enkele gewone auto. Gelukkig kunnen we uit de auto, op het voordek een windje vangen, temidden van vrijwel alleen maar mannen, zij staren naar ons, wij naar hen.

In de middag aankomst hier. Een warm welkom, woorden, bloemen, zang. De bedden verdeeld. 2 kamers met elk 3 2persoons bedden en douche met hurkplee. Heet, niet altijd voldoende elektriciteit om de fan te laten draaien. We beginnen eraan te wennen voortdurend te druipen van het zweet.

24-03-2013 18.00

Uitkijk over het meertje, bovenaan de stenen trap voor een zuchtje wind. Gedoucht en daarna weer kleddernat. Schone kleren die dus onmiddellijk weer bezweet zijn. Maar prachtig hier.

Vanmorgen om 8u in colonne vertrokken, 2 plankriksja's met de spullen voorop: dozen vol medicatie, tassen, stapels stoelen. Wij erachteraan lopend, half uurtje, tussen knalgroene rijstvelden, de rijst staat al hoog, over dijkjes, hoge bommen aan weerszijden, tussen winkeltjes door. Mensen langs de kant groeten vriendelijk. We lijken welkom hier. Een schoolgebouw gaat gebruikt worden om te checken. Tientallen moeders, kleurrijk met hun kinderen, staan al te wachten. De eerste checkdag dus we moeten even kijken hoe het allemaal moet, een handige opstelling vinden. Paar tafels binnen, inschrijving aan de voorkant, meten-wegen op de veranda, prikken en pharmacy binnen en wij, 4 dokters, buiten onder een groot doek, luchtig, zeker in de ochtend als er nog een beetje wind is, maar 'smiddags ook heet. De prikkers komen dan naar buiten omdat ze het binnen niet meer uithouden, ze druipen van het zweet. Het is tegen de 40 graden. Met zijn allen zien we meer dan 80 kinderen: vrijwel allemaal te klein en te licht (maar wat is té als bijna iedereen het is), maar ze ogen verder gezond, gave huid, glanzende haren, schoon. Wel een aantal scabiessen en een enkeling met een pneumonie of een otitis media. We vragen ons af of dat de eerste keer dat MCC hier kwam ook al zo was (deze missie is de 5e en ws laatste).

Op alle stations werken we samen met lokale mensen. Lekker loopt de wisselwerking met de vertaler, 18 jaar, goed in Engels en eerlijk zeggend als hij het niet weet of begrijpt, hij maakt goed contact met de moeders en de kinderen. Maar vooral leuk om met een hele groep dit te doen, wij van MCC, met zijn 10en, verschillende achtergrond, verschillende mensen, maar loopt goed, is gezellig.

25-03-2013 18.30

Prachtige dag achter de rug. Met plankriksja's in 1 uur naar de checklocatie, een klein 2-lokalig schooltje. We vertrekken niet zo vroeg als we wilden omdat de riksjariders eerst nog wat moeten eten: rechterhand, balletje draaien van gele substantie met rijst en mond naar het bord en hap. Wij eten net zo lekker maar alleen 'savonds en mét bestek. Ons ontbijt en lunch is met zoet witbrood, de voorraad daarvan is gelukkig beperkt, we verheugen ons al op de verse chapati's die we dan zullen krijgen.

Vroeg beginnen is niet alleen lekker voor onze fietsers maar ook voor onszelf want in de loop van de dag wordt het heet, heel heet. Wij dokters weer buiten onder het doek maar dit keer is dat helaas de heetste plek. Bijna 130 kinderen totaal gezien en door vroege start alles om half twee klaar, vóór de lunch. Dan weer in optocht terug, een uur, hard voor de billen, ondanks de kussentjes, maar prachtig! Over dijkes, tussen rijstvelden, door dorpen, koeien, geiten, mannen zittend op bankjes, lopend met manden op hun hoofd, vrouwen ook. Niemand op het land aan het werk, die rijst groeit vanzelf wel, als kool, staat al hoog, knalgroen. Fuiken in de kanaaltjes, waterhyacintvelden die bij vloed naar links en bij eb naar rechts drijven.

Net weer genoten van de "douche". Dat is hier mandiën, the Indonesian way. Even mikken met 5 mensen die in dezelfde ruimte moeten plassen en wassen. Het onderkomen is simpel, achter het huis van Cecilia: muren van steen, golfplaten dak (overdag zie je licht door gaatjes in het dak, niet erg veelbelovend voor de regentijd, maar dat is niet nu). Lange gang langs de kamers met stapels checkspullen, dozen met medicijnen, gazen, handschoenen. Op de kop van het gebouw onze eetkamer, binnen, terwijl wij Nederlanders bij mooi weer juist buiten willen eten. Dat begrijpt niemand hier. Maar gisteravond is het met veel moeite toch gelukt: feestelijk. Het eten lijkt op Indiaas: stukje vis of kip uit de frituur, gebakken groente, daal, komkommer- en tomatensla, rijst. Heerlijk!! Simpel maar heel goed.

Vandaag nog even toeristisch gedaan aan het eind van de middag: een belerende papierfabriek bezocht met een paar mensen. Leuk om het proces te zien en prachtig papier. Grote werkplaats met tientallen vrouwen die waaiers vouwen, papieren lijsten maken, kaarten. Grotendeels voor de export, over de hele wereld. Rondgeleid door de manager, typische boss, gewichtig. Na afloop sprite en tea in zijn kantoor.

26-03-2013 21.00

Vandaag in dezelfde school gecheckt als de eerste dag. Omdat het Independence Day is, verloopt het allemaal wat rommeliger. Een hoogwaardigheidsbekleder zal de schoolkinderen toespreken op het grote veld voor de school. Eerst moet hij nog rondgeshowd worden bij ons werk. Dus we maken alvast een start met een enkel kind. Vervolgens is hij aan de beurt voor zijn toespraak waarbij wij natuurlijk prominent aanwezig moeten zijn, de beide missieleiders moeten hem zelfs helpen met het (tergend langzaam) hijsen van de vlag tijdens het zingen van het volkslied. Zijn toespraak is mooi opgebouwd, rustig begin, lage toon, tempo opvoeren, toon wordt hoger en hij eindigt met een opzweepend betoog, het maakt voor onze oren wel een erg volksmennerige indruk. Alle schoolkinderen ondergaan het in de brandende zon tot het plotseling eindigt met 1 meisje dat stuipend neervalt. Na een uurtje in de koelte binnen ontwaakt ze en wordt door haar ouders weer meegenomen.

Door dit alles starten we uiteindelijk laat. Onze koortsthermometer toont 36.5 in de schaduw. Toch zien we bijna 120 kinderen. Op een gegeven moment, vanaf mijn werkplek op de veranda, kijk ik op en zie behalve de koeien op de speelplaats, een oude man bezig in de vijver, hij boent zijn koe schoon. Wat een beeld! Tijdens het "spreekuur"!

Aan het eind van de middag gaan we met een paar mensen via de markt (lapje gekocht voor 300 taka=3 euro) bruggetje op, bruggetje af, naar een groot veld met een kleurige tent erop: de ceremonie tgv Independence Day. Wij worden naar pluche stoelen op de 2e rij gedirigeerd. Toespraken, zelfde retoriek als vanmorgen, je verstaat er niets van maar door de performance, de toon, de opbouw toch boeiend. Wij worden ook nog speciaal welkom geheten in het Engels: iets van "dat het een hele eer was dat er buitenlandse gasten aanwezig waren bij hun feest". Daarna dansjes, zang, drummen, kortom feestelijk. Daar toegesproken worden, samen met de gewassen koe van de ochtend, 2 ontroerende momenten, een voorrecht dat ik dat mag beleven.

27-03-2013

Een dag weinig opgeschreven. In huis spinnen, kakkerlakken, mieren, kortom een minizoo. 2 maal 2 uur boottocht naar en van werk. 130 kinderen gecheckt: minder anemie en beter gegroeiden dan op de andere plekken.

28-03-2013 7.30 ev

In plaats van foto's. Vandaag besluit ik geen foto's meer te nemen, er zijn zoveel fotografen met meer verstand en meer camera mee, dat ik me voorneem te schrijven op het moment dat ik een foto zou willen nemen. Dat betekent dat ik vandaag heel veel schrijf. Het wordt misschien wel een lang verhaal.

Zit achteraan boven op de boot. Onze kapitein verdwijnt naar beneden en met wat plofjes start de motor, is zie hem weer verschijnen, hij manoeuvreert om te keren, zijn voet aan het roer en in zijn hand een touwtje naar beneden om het gas te bedienen. Rustig tjoekend varen we westwaarts ons kanaal uit. Het water dat we al zo vaak gekruist zijn, over bruggetjes lopend naar het werk, zittend op de riksja's, lopend over de markt. Groen water, soms grijs, met plukken en velden roze bloeiende waterhyacinten. Het is vloed. Het grote getijverschil maakt dat we nauwkeurig op tijd moeten vertrekken want bij eb is dit water te ondiep.. We passeren een kleischuit bij de baksteenfabriek: rode

hoge rokende pijp en velden vol klei, ongebakken grijze en gebakken rode bakstenen, een paar kleurige mannen her en der aan het werk. Af en toe varen we wat zachter, even voor- en achteruit, een ondiepere plek, of vast in de waterhyacinten? Onder een ingestorte betonnen brug door, kennelijk een keer een schip tegen de pijler gevaren. Even stoppen om 2 medewerkers op te pikken, mijn fantastische tolk en een rural doctor die ook voor ons vertaalt. Bedenk hoe goed het is dat iedereen elke dag weer op tijd komt opdagen, goed gedruild? door Cecilia, de baas van het spul, of is men hier altijd zo gedisciplineerd? of krijgen ze daggeld? of vinden ze het gewoon heel leuk? Door de motorronk heen nog steeds vogelgeluiden, er is er eentje die ohaio roept, 3 maal, een andere begint zacht en laag en in een stuk of 5 roepen eindigt hij hard en hoog.

Zo tuffen we westwaarts, net als gisteren, straks komen rechts de bomen met de vleermuizen, zwarte hangende lapjes. Met zijn allen op het dak op groene en rode plastic stoeltjes, de stoelen die we ook gebruiken voor onze checkkliniek. Wij alle 10 in warme polo's met MCC-opdruk en een stuk of 8 locals in hun gewone outfit, maar wel "op net" lijkt het. De rest van de lokale medewerkers benedendeks, waar je eigenlijk moet zitten. Wij Hollanders natuurlijk zoveel mogelijk in de zon. Die is er nu nog maar wazig: het is 'smorgens steeds dampig, 1 maal zelfs dicht mistig. Trouwens de hele dag erg vochtig. Een aantal dozen waar bv de medicijnpotjes in zitten, zijn al gesneuveld, gewoon in elkaar gezegen.

Links en rechts eindeloze rijstvelden en soms kleinere veldjes met verschillende groentes. Van het water gescheiden door dijken, zo'n 2 meter boven het (vloed)waterniveau. Die hoogte lijkt mij eigenlijk niet genoeg in regen- en stormtijd; de grote overstromingen kan ik me goed voorstellen. De dijken af en toe onderbroken door een brug, hoog boven een zijkanaal. Hoog omdat er net zoveel verkeer onderdoorgaat als er overheen.

Vandaag naar een plek, naar men zegt, nog armer dan gisteren. Gisteren bleken de kinderen onverwacht beter dan andere dagen: duidelijk minder anemie, sommigen langer en zwaarder dan elders. De moeders daarentegen zien er slechter uit: moe, zorgelijk. Ze moeten ook hard werken: op het land, thuis, de markt en het eten geven ze eerder aan de rest van de familie zodat er niet altijd veel voor henzelf overblijft.

We naderen het kruispunt al, een plaatsje waar meerdere van die 2-lagige veerboten liggen en waar kleinere vrachtschuiten in- en uitgeladen worden. Wij leggen aan om bananen te kopen, voor straks, als tussendoortje. De roestige bak waar we aan vastmeren heeft zelfs 3 lagen, 3 dekken, voor passagiers en vracht maar niet in gebruik, terwijl hij er, gebutst, geroest en rafelig toch goed genoeg uitziet om verdienstelijke tochtjes te kunnen maken. Na een kwartiertje weer verder. Het betreft wat, hopen dat we geen regen krijgen. Op de boot zou dat niet erg zijn maar "thuis" zou het betekenen dat we door die gaatjes in het dak nog veel vochtiger bedden krijgen dan we nu al hebben. Gelukkig slaap ik op een matje, bovenop de harde (kapok?)matras. Het advies dat mee te nemen, hebben meer mensen opgevolgd.

Het water nu veel breder, de Rijn zo ongeveer, plukjes waterhyacinten, aan de kanten hele velden, minibootjes, peddelaar achterop, bijna met zijn kont in het water, bergen waterhyacinten opgestapeld voorop, voer voor de koeien. Bananenpalmen, bomen, golfplaten huizen en om de paar kilometer een zendmast voor mobiele telefonie. Ook hier wordt het vaste net waarschijnlijk overgeslagen. Waar gisteren een drijvende markt was, gaan we nu rechtsaf, nog steeds breed water. Nu passeren ook grote donkerhouten schuiten met boomstammen, snelvarend. Netten, rechtopstaand, dicht bij de kant, ze vangen er moddervisjes, kennelijk vissen die zich in de modder ingraven. Rechts pan-teelt: een vierkante "kas" van rietmatten met idem dak, iets licht en lucht doorlatend waarin pan groeit: de bladeren worden verkocht om te kauwen, met een klein beetje betelnut erin, kruidje hier, kruidje daar en kauwen: het eindigt met een rode fluim en dito tanden.

Feestelijke tocht, we wanen ons op een exclusieve reis en dan plots rechts aan de kant staat iemand te zwaaien: hier moeten we zijn. Grote groep kleurig gesariede vrouwen, kinderen op hun paasbest of in schooluniform eraast. Stil staren ze ons aan, maar op ons "namushkar" ook een koor "namushkar" als antwoord. In een lange lijn geven we onze spullen door naar de werkplek: het dorpsplein, onder kokospalmen, maar die bedekken de zon maar gedeeltelijk. Onze lappen zijn weer nodig om een beschaduwde werkplek te organiseren, vandaag is weer een hete dag (gisteren was het lekker met 33 graden en een windje).

We zien 111 kinderen waaronder slechts enkele "illegale". Ondanks de armoede zijn de kinderen toch niet echt miezerig, wél dunnetjes maar goede huid en haren en vaak zelfs redelijk op de door ons gewenste (WHO)lengte. Ze hebben minder ijzergebrek dan de kids van de eerste 2 dagen.

Het is wel een uitputtingsslag: meer dan 38 graden in de schaduw, erg vochtig en geen wind. Gelukkig zitten wij dokters buiten want binnen, bij de prikster, is het helemaal om te smoren, en daar ook nog zwermen metallic-blauwgroene dikke vliegen. Aan het einde ook steeds lawaaiiger, moeders en kinderen onrustiger maar wat een bewonderenswaardig geduld hebben zij (wij ook trouwens). Halverwege komt een van de onderwijzers met kokosnoten, heerlijke melk, net even een ander smaakje dan water waar we liters per dag van verslinden. Ook een vreselijk aardige geste.

Om half 3 serveert de kok die elke dag met ons meegaat een heerlijke lunch onder de kokospalmen met chapati (het zoete witte casinobrood is gelukkig al een paar dagen op), een gele aardappelpot, soort rösti, stukken komkommer en tomaat: dan kom je weer helemaal bij. De lokale medewerkers hebben van hun voorvrouw een bon gekregen om in een "hotel" te lunchen, dáár waren ze blij mee, opgetogen. Zeer verdiend, als vertaler bv moet je ook maar steeds wakker en geconcentreerd blijven. Ze doen hun werk met grote inzet. Mijn vertaler werkt nu voor de derde keer mee (begon dus op zijn 16e).

En dan weer de boot terug. Jongetjes helpen mee de spullen aan boord te brengen. We worden uitgezwaaid door een kleurrijk groepje, de onderwijzer, de jongetjes en vrouwen met felgekleurde sari's. We maken vaart en dus ook een zuchtje wind. Op de kant vrouwen aan de was, in het water spelende en zwemmende kinderen. Het water verre van schoon maar mogelijk levert het toch niet zoveel ziektes op, integendeel: schone huiden, heel weinig pussende oren, weinig snotneuzen, weinig pneumonieën. We zien een enkel stenen huisje maar meest golfplaten, dak én muren, vaak verspreid, soms bij een kruispunt, een fabriekje, een scheepswerf, op een plukje bij elkaar. Houten kano's als veerboot.

Inmiddels zijn we (bijna) allemaal aan de pillen want eergisteren 's ochtends bleken 2 van ons opeens lokaal water, troebel en ziltig, uit een pomp? of uit de rivier?, te hebben gekregen in hun fles. Sindsdien schrijven we om herhaling te voorkomen naam en datum op de flessen (we verslinden grote hoeveelheden 1,5 liter flessen, hergebruiken de afgeknipte onderkant ook als urinepotje). Op de avond van diezelfde dag bleek de kip bedorven, een aantal van ons nam een hap en spuugde het, vies, weer uit, sommigen hadden er al echt van gegeten: de koelkast bleek het niet meer te doen, stekker per ongeluk uit het stopcontact? of gewoon onbetrouwbaar door alle powercuts? Dus allemaal aan de azitromycine. Je moet er toch niet aan denken dat we hier allemaal ziek zouden worden, 2 hurkplees met zijn tien en geen checks meer. Overigens is het erg schoon, er wordt de hele dag geveegd, het is verboden om met schoenen binnen te lopen etc. Dus dit was gewoon pech, voor de gastvrouw ook. Nu, bijna 2 dagen later niemand ziek gelukkig.

29-03-2013 19.30

Iedereen naar de markt. Even alleen. Uitgebreid douchen, haren wassen. Was een beetje af vandaag. Vanmorgen denk ik voor mij te late lunch, dus "schele"hoofdpijn, beetje misselijk etc. Even de koelte opgezocht, iedereen vol begrip en hulp aanbiedend. Paracetamol en lekkere lunch bleken afdoende. Lag waarschijnlijk aan de lange tocht erheen, 1 uur op de riksja en ook nog 1 uur lopen. En ook op de werkplek aldoor in het felle (tegen)licht kijken. Niet zo heet gelukkig als gisteren, wel heel vochtig. Vannacht had het al even geregend, minibuitje, gelukkig geen lekkage. De hele dag af en aan dreigend.

30-03-2013 16.00

Vrij!! Alles schoongemaakt en nu bovenaan de stenen trap naar het water even schrijven, lezen. Vanmorgen nog gecheckt in het computercentrum om de hoek, 95 kinderen, 12 uur klaar. We kunnen het snel inmiddels. Scheelt ook dat het vlakbij was, andere dagen waren we veel tijd met heen en terug kwijt. Er kwam nog een aantal kinderen extra, uitgekozen omdat er iets mee was, wat pneumonieën, 2 hartruisen van betekenis. 1 kind was 2 jaar geleden al voor operatie verwezen, in Dhaka onderzocht, operatie geïndiceerd maar onverrichterzake terug ivm geen geld, kennelijk iets misgegaan in de communicatie. We gaan nog een keer een poging doen, hopen dat het dit keer wél lukt. En verder een heleboel gezonde en zelfs te dikke kinderen. De meeste kinderne naar onze (WHO)normen niet lang genoeg maar inmiddels leg ik uit dat onze wenslengte en Bangla-height verschillende eenheden zijn.

Dhaka 01-04-2013 15.00

De eerste teamleden vanmorgen na een gezamenlijk ontbijt vertrokken, naar huis, Thailand en Cox Bazaar (Bangladesh), sommigen plakken nog een korte vakantie aan de missie. Met zijn zessen vanmorgen de wijk in voor shop en koffie. Ik heb besloten de oude stad de oude stad te laten, de rit ernaartoe duurt al 2,5 uur in dit verkeer dat soms niet voor- of achteruit kan, fietsriksja's, auto's, taxi's, bussen, alles rijdt elkaar helemaal klem met de bedoeling steeds even voor te kruipen en met als resultaat: 0 beweging.

Gisteren op onze tocht van Barisal naar Dhaka daar nog een fijn voorbeeld van gezien bij het oprijden van de veerboot, een dwarslader. Het eropgaande verkeer blokt het erafgaande volledig en toen die klont eenmaal opgelost was, kostte het nog 1 kop-staartbotsinkje, fel-schreeuwende tactische besprekingen van de driver van het ene busje naar het andere en wat taka's voor de laders voor we tenslotte als laatsten nog net mee konden (dat heeft wel als voordeel dat je er als eerste weer af bent). Badend in het zweet konden we ons tenslotte in een zuchtje wind op het voordek neerzetten. Anderhalf uur mooie boottocht. Tussen 2 maal 2,5 u niet leuke autoritten, hoewel onze chauffeur zich dit keer erg inhield: niet vlak voor de bocht passeren, niet die bus willen passeren die even hard rijdt als wij, links houden (want dat moet hier). Dus uiteindelijk was het iets minder spannend dan de heenreis, maar we waren allemaal erg blij om veilig weer in ons vertrouwde guesthouse te zijn. Ook weer genieten van enige luxe. En 's avonds slotdiner bij de Thai.

Eergisteravond nog een prachtige feestavond op de binnenplaats van Cecilia's compoundje: toespraken over en weer, zang en dans in prachtige kledij en van onze kant de polonaise onder het zingen van "een potje met vet",

uitwisseling van cadeaus: zij gaven ons kleurige sjaals, wij hen idem batterijloze zaklantaarns. Tot slot allemaal eten, alle medewerkers waren er, de tolken, kok, lokale vroedvrouw Martina, keukendames. Een feestelijke toevalligheid daarna: het koor van de belendende kerk trekt zingend en dansend en drummend door het dorp om mensen op te wekken de paasdienst te bezoeken, pasen te vieren. We horen ze langzaam dichterbij komen en dan opeens zijn ze bij ons, feestelijk, meezingen, meedansen. We horen ze verder trekken, zingen, drummen. Diep in de nacht, al lang in bed en de eerste slaap gehad, hoor ik ze nog, of weer, op de terugweg? Over een paar uur zingen ze in de paasdienst.

Dit lange verhaal samenvattend: bijna 800 kinderen gecheckt, een fantastische ervaring: de samenwerking in de MCC-groep, de samenwerking met de lokale mensen. Maar ook een prachtige reis waar menig toerist zeer jaloers op zou zijn.